

IN DE KLAUWEN VAN EEN LOVERBOY

GEEEN WEG TERUG

Morgan (28) belandt op haar negentiende via Ali in het criminele circuit. Dat is in het begin hartstikke spannend, maar al snel loopt het vreselijk uit de hand. Als Morgan ontdekt dat ze op alle mogelijke manieren wordt gemanipuleerd, is het eigenlijk al te laat. Intussen leeft ze al acht jaar ondergedoken voor haar pooier van toen. *Tekst: Doris van der Meer*

Op een verjaardag leerde ik Ali en zijn vrouw Hanna kennen. Het stel woonde bij mij en mijn ouders om de hoek. Ik was negentien jaar, Hanna vijfendertig en Ali zesendertig. Ze hadden twee kinderen. De jongste was een paar maanden oud en de oudste bijna drie jaar. Ze waren zo leuk en lief: ik was direct verliefd. Hanna en Ali vroegen of ik af en toe op de kinderen wilde passen. Dat zag ik wel zitten, zo'n makkelijk bijbaantje in een gezellig gezin. Tijd had ik ook genoeg, want ik was gestopt met mijn opleiding tot commercieel medewerker binnendienst omdat ik niet lekker in mijn vel zat. Al gauw ging ik steeds vaker naar ze toe, omdat ik zag dat Hanna niet goed voor haar kinderen zorgde. Ali en zij waren meer bezig met drugshandel en zelf gebruiken.

Van huis uit had ik meegekregen dat je voor een ander moet zorgen als diegene dat zelf niet kan. Mijn motto was: 'Heeft iemand het slechter dan jij? Dan zorg je voor hem of haar.' De kinderen van Hanna en Ali waren te jong om voor zichzelf te kunnen zorgen, dus deed ik dat. Na een paar weken zat ik daar vrijwel dag en nacht, want de baby moest de fles hebben. Zorgde ik daar niet voor, dan kregen die kinderen soms gewoon geen eten. Hanna was zo vaak onder de invloed van cocaïne dat ze maar weinig aandacht voor de kinderen had. Ze versneed de cocaïne, woog het af en verpakte het voor klanten, maar nam dus regelmatig ook zelf een snuif. Ali was niet vaak thuis. Als hij er wel was, piepte zijn mobieltje om de haverklap. Meestal was het iemand die drugs wilde, dus daar ging hij dan heen. Hoewel ik die hele drugshandel best interessant vond, schrok ik toch toen ik zag dat Hanna haar oudste kind liet rondrennen in de ruimte waar zij ook met die drugs bezig was. Maar volgens haar was dat geen probleem: "Jij bent er toch om op de kinderen te passen?"

Ruzie thuis

Op een dag kreeg ik ruzie met mijn vader. Gewoon, een puberaal akkefietje. "Nou, ik ga wel bij Ali en Hanna wonen!" riep ik gefrustreerd. En Ali en Hanna vonden het alleen maar gezellig, toen ik met mijn tas vol kleren voor de deur stond en zei dat ik kwam logeren. Na het weekend kwam ik thuis om de rest van mijn spullen op te halen. Ik zei tegen mijn ouders dat ik permanent zou intrekken bij Ali en Hanna. Hoewel ik hoopte dat we onze ruzie zouden bijleggen, re-

ageerden ze amper. Het leek hen niets uit te maken dat ik vertrok. Pas nu weet ik dat ze zo kalm reageerden omdat ze zich machteloos voelden. Ze zwegen toen ik thuiskwam en met opgeheven hoofd naar boven stormde om mijn kleren te pakken. Ze zeiden niets toen ik verkondigde dat ik uit huis ging. Ik besepte toen niet dat ik zelf iedere poging tot een gesprek onmogelijk maakte door mijn harde, koppige houding.

Mijn ouders werkten allebei fulltime en met mijn broer kon ik goed opschieten. 's Avonds aten we altijd gezamenlijk en namen we de dag met elkaar door. Hoewel we best een 'harmonieus' gezinnetje waren, voelde ik me depressief. Ik was dus gestopt met mijn opleiding en thuis hing ik meestal lusteloos op de bank. Ik bloeide op nu ik me bij Ali en Hanna nuttig kon maken. Ze noemden mij 'hun reddende engel'. In die rol voelde ik me heerlijk. Daar betekende ik iets. Ik werd opgenomen in hun gezin en raakte nog meer aan hun kinderen gehecht.

Ik snapte dat het 'foute boel' was, maar tegelijkertijd vond ik het stoer om ertussen te zitten!

Bij Ali en Hanna ging het er wel anders aan toe dan bij mijn ouders. Ik wist inmiddels dat zij prostituee was geweest en hij pooier. Hun vrienden en kennissen kwamen uit het criminele circuit en soms leek het wel alsof ik in zo'n maffiafilm zat. Alsof het de normaalste zaak van de wereld was, werden er wapens en drugs verhandeld. Ik vond het fascinerend en had het gevoel dat ik met belangrijke mensen te maken had. Ik snapte dat het 'foute boel' was, maar tegelijkertijd vond ik het stoer om ertussen te zitten. Tijdens mijn verblijf bij hen thuis kwamen er regelmatig vrienden van Ali langs. Zodra hij vertelde dat ik de oppas was, werd er vol lof gereageerd. Want de kinderen verzorgen was volgens hen een eervolle taak. Die vrienden waren soms erg charmant. Ze zeiden dat ze jaloers waren op Ali omdat ze mij ook wel in huis wilden hebben! Ze zeiden dat ze enorme bewondering voor me hadden en ik was gevoelig voor hun complimenten. Zodoende ging het flirten wel eens over in een vrijpartij. Ali moedigde dat aan. Hij zei dat het stoer was als ik

Ik realiseerde me dat ik de kinderen

dat deed. Dan hoorde ik erbij. Er werd regelmatig drugs gesnoven en ik kreeg ook een keer wat aangeboden. Ik was er inmiddels nieuwsgierig naar en de sfeer werd bovendien lossier als ze gesnoven hadden. Na mijn eerste snuif leek het zo veel gezelliger dat het niet bij die ene snuif bleef...

Ali was een berucht persoon in de stad. Een zware jongen met vage zaakjes. Doordat ik nu bij hem woonde, hoefde ik nooit meer in de rij te staan bij de discotheek. Men wist dat ik bij hem hoorde. Niemand wilde ruzie met Ali. Ze hadden ontzag voor hem en daardoor nu ook voor mij.

Ik vertrouwde hem

Ali had het steeds over een grote deal waar hij mee bezig was. Het was nog even de eindjes aan elkaar knopen, maar over een paar maanden zouden alle geldproblemen zijn opgelost. Ik heb daar nooit een seconde aan getwijfeld, ik vertrouwde hem. Toen hij mij vroeg om tijdelijk een lening af te sluiten om zo wat geld te hebben tot die deal rond was, deed ik dat. En Ali wist wel meer manieren waarop ik snel veel contant geld zou kunnen binnenhalen...

Ik opende een rekening met een hoge kredietlimiet

Ali regelde zowel de drugs als de werkplekken en zo was ik al snel totaal afhankelijk van hem

en sloot op mijn naam telefoonabonnementen voor hen af. Er ontstond al snel een schuld die opliep tot vijftienduizend euro.

Volgens Ali kreeg ik het allemaal terug, zodra die grote deal rond was. Ik had het gevoel dat ik op deze manier iets terug kon doen. Ze hadden mij nooit om huur gevraagd. Het drong niet tot me door dat ik langzaam maar zeker alle rekeningen betaalde. Achteraf gezien vind ik dit erg naïef van mezelf.

Het was maar voor een week

Op een dag vertelden Ali en Hanna dat er iets was misgelopen met die grote deal en dat het even zou duren voordat het weer winstgevend kon worden. Mijn leningen waren volgens hen niet meer voldoende. Als er niet snel geld op tafel zou komen, konden we binnenkort geen eten of luiers voor de

baby meer kopen. Ook lieten ze mij een brief zien van de woningbouwvereniging. De huurachterstand moest snel ingelost worden, anders werden ze uit het huis gezet. Dat wilde ik voorkomen.

Ali zei dat ik de enige was die hen kon helpen. Hanna zou niet veel geld meer binnenhalen als prostituee, maar ik was jong en heel mooi en kon in korte tijd die schulden wegwerken. Hanna overtuigde mij ervan dat seks hebben voor geld geen 'big deal' was. En omdat we dan samen zouden beginnen, zei ik uiteindelijk maar: "Ik doe het wel." Die toezegging heeft mijn leven voorgoed veranderd.

Ali had de volgende dag al een werkplek voor me. En zo stond ik van de ene op de andere dag te werken in een seksclub. Hanna vertelde me wat ik moest zeggen en wat ik wel of niet moest doen. Ze gaf me cocaïne. "Dat maakt het makkelijker", zei ze. Ik wist amper waar ik aan begon. Het idee om seks te hebben voor geld vond ik smerig, maar tegelijkertijd ook spannend. Ik had bij Ali thuis geleerd dat seks stoer was. Dat idee was er langzaam 'ingeslopen' toen hij mij met zijn vrienden naar bed had laten gaan. En als ik er makkelijk en snel veel geld mee kon verdienen, waarom niet? Hanna had het ook gedaan en nog veel meer vrouwen. Het was een noodoplossing. Iets wat ik een week zou doen. Dan zou er genoeg geld zijn om niet uit huis te worden gezet. Dacht ik.

Vanaf het moment dat de eerste klant mijn kamer binnenkwam, ging er in mijn hoofd een knop om. De cocaïne zorgde ervoor dat ik gevoelloos bleef en lang door kon werken. Er moest coke klaarliggen als ik ging werken, anders hield ik het niet vol. En al snel moest ik het volhouden omdat ik coke wilde. Geld voor eten, drinken en luiers voor de kinderen bleef mijn prioriteit, maar cocaïne kwam al snel op de tweede plek. Ali regelde zowel de drugs als de werkplekken en zo was ik al snel totaal afhankelijk van hem. Ali bracht me van stad naar stad. Ik werkte achter het raam en in seksclubs. Het was alsof ik een stukje bewustzijn had uitgeschakeld als zo'n vent op me lag en bezig was. Zelf lag ik erbij als een zoutzak, gekke bekken naar mezelf trekkend in de spiegels. Iedere klant schold ik in gedachten uit voor viespeuk. Het geld dat ik verdiende, gaf ik direct aan Hanna en Ali. Telkens zeiden ze: "Nog een weekje, dan hebben we genoeg geld." Ik teerde op de gedachte dat het bijna voorbij was.

Ook buiten het werk zorgde ik ervoor dat ik niet veel tijd had om eraan te denken. Ik besteedde elk vrij uurtje volledig aan de kinderen, dáár deed ik

niet meer zou zien, als ik met hem brak

het voor. In het begin gingen Hanna en de kinderen nog mee. Later reden Ali en ik dagelijks op en neer tussen het huis en de werkplekken en bleven Hanna en de kinderen thuis. 's Nachts werkte ik en aan het eind van de nacht kwamen we terug. Ik sliep een paar uurtjes en verzorgde de kinderen, tot het tijd was om weer te gaan. Ik bleef liever bij ze, maar zag het werk als noodzaak. Het was de enige manier om ervoor te zorgen dat de kinderen een dak boven hun hoofd hadden.

Ik zat vast in hun web

Het lijkt alsof niemand mij heeft gedwongen. Want ik ben niet geschopt, geslagen of met geweld bedreigd. Maar door in te spelen op mijn gevoel en mijn zorginstinct dwongen ze mij om mijn lichaam te verkopen. Ze lieten me geloven dat de kinderen anders geen eten en geen onderdak meer zouden hebben. Maar nu ik eenmaal was begonnen, was er geen weg terug. Ik zat vast in hun web. Ik heb nooit het gevoel gehad dat ik een keuze had. Ali zei: "Weg bij mij, dat kan niet." Als pooier zou hij gezichtsverlies leiden als er een 'meisje' weg zou gaan. Zo gaat dat bij pooiers onderling - je bent net zo groot als je reputatie. En een reputatie had Ali zeker. Hij had er vaak genoeg over verteld, maar ik had die verhalen over hoe hij vroeger 'zijn hoertjes' behandelde nooit serieus genomen. En ik zag mezelf al helemaal niet als één van zijn meisjes. Ik voelde me nog steeds een soort familielid.

Sommige verhalen waren echt gruwelijk. Bijvoorbeeld over hoe hij een hoertje met een knuppel had geslagen omdat ze geld had achtergehouden. Of die keer dat hij met het hele pooiersclubje een nieuw meisje in 'zijn' straat met diezelfde knuppel had verkracht. Om haar welkom te heten, zei hij. Zo kende ik hem niet. Ali had me ook verteld over een meisje dat ooit voor hem had gewerkt en nu onvindbaar was. Hij gaf een aantal jongens de opdracht om haar te zoeken. Om zijn reputatie hoog te houden, moest hij zich wreken en haar gezicht verminken. Ik kon me niet voorstellen dat er ook maar iemand was die dat zou doen en van Ali geloofde ik dat evenmin.

Ik sms'te in die tijd veel met Rik, die ik via een chatbox had leren kennen. Toen ik hem voor het eerst zag, vond ik hem een beetje op een rat lijken: een iel mannetje met een grote bek. Toch trok hij me aan, vooral omdat hij de enige was die wist van mijn werkzaamheden. Hij zat ook in het criminele circuit en deed zich voor als een wijs persoon die zijn

zaakjes op orde had. Ik klampte me aan hem vast als aan een reddingsboei. Hij was de enige bij wie ik mijn hart kon uitstorten, mijn oude vrienden sprak ik al tijden niet meer. Ik was continu aan het werk en kon er met niemand over praten. Behalve met Rik. Hij kon bovendien een goede werkplek voor me regelen in een andere stad. Ali werd verschrikkelijk boos toen ik hem dat vertelde.

Omdat ik bang werd en me zorgen maakte om de kinderen, ben ik naar het politiebureau gegaan

Ik mocht niet zomaar voor een ander gaan werken. "Je moet wel aan mijn reputatie denken", zei hij. Ik snapte niet waar hij moeilijk over deed. Het ging er toch om dat er geld verdiend werd? Pas toen werd me duidelijk dat Ali zichzelf al die tijd als mijn pooier had beschouwd. Niet, zoals ik had gedacht, als een vriend. Ik was boos en gekwetst en ging daarom toch naar Rik. Zijn goede connecties bleken grootspraak. Het raam dat hij voor me had geregeld, zat op een hoek waar amper klanten langskwamen. Op mijn eerste dag had ik één klant, terwijl ik elders soms op twintig zat. "Haal me maar op, dit wordt niks", zei ik tegen Rik.

Rik zag dat het niet goed met me ging en zei dat ik beter een tijdje rust kon nemen. Een goed plan, want na drie maanden werken voor Ali was ik op. Om Ali voorlopig koest te houden, leende Rik geld van zijn moeder. We reden samen naar Ali. Ik gaf hem dat geld en zei dat ik een weekje vrij nodig had. Ik zou bij Rik gaan logeren en nam mijn spullen mee. Omdat ik besepte dat Ali mij als 'zijn hoertje' beschouwde, wilde ik niet terug om weer voor hem aan het werk te gaan. Toen hij dit doorkreeg, kreeg ik een sms: *Er is weer een rekening, je moet aan het werk.* Ik antwoordde: *Ga je coke maar verkopen in plaats van alles op te snuiven.* Waarop hij antwoordde: *We kunnen vrienden blijven of...*

Ik had steeds gedacht dat zijn enge verhalen grootspraak waren, maar nu besepte ik dat ik wel eens in de problemen kon zitten. Ook realiseerde ik me dat ik door te breken met Ali de kinderen niet meer zou zien. Dat vond ik vreselijk. Later hoorde ik via iemand die ik tijdens het werken achter de ramen had ontmoet dat Ali geld uitloofde aan degene die mij zou weten op te sporen. Hij wilde ook mijn gezicht

Het wereldje keerde zich tegen me

beschadigen. Omdat ik bang werd en me zorgen maakte om de kinderen, ben ik naar het politiebureau gegaan. Daar vertelden ze me dat Ali bekend stond als een vuurwapengevaarlijke crimineel met veel connecties. Toen ze vroegen of ik aangifte wilde doen, hoopte ik dat justitie mij bescherming zou bieden. Die kreeg ik niet, omdat de politie het risico dat ik liep niet groot genoeg vond. Ze adviseerden mij wel om me niet in mijn woonplaats op te houden. Als je aangifte doet tegen iemand, maakt de politie je naam aan die persoon bekend. Ik was doodsbenauwd dat Ali me dan zou vinden! Ook was ik er, door Ali's maandenlange gemanipuleer, van overtuigd dat ik er vrijwillig aan was begonnen, dus waarvan kon ik aangifte doen?

Alles biechtte ik op

Ik kreeg een relatie met Rik en woonde bij hem in huis. Alleen hadden we geen inkomsten, daarom ben ik weer gaan werken. Ik huurde een raam op de Wallen. Al snel hadden we knallende ruzies. Rik kon heel kwaad worden. Over de cocaïne die we allebei nog gebruikten. Omdat hij vond dat ik rommel maakte. Of over de frituurpan die ik per ongeluk aan had laten staan. Hij smeet van alles kapot. Meestal mijn spullen. Hij zette me emotioneel klem, stopte een pistool in zijn mond en dreigde zelfmoord te plegen als ik bij hem weg zou gaan.

Ik dacht dat ik een spannend leventje leidde, maar zag niet hoe er van me geprofitteerd werd

Hij was afhankelijk van mij, zei hij. En ik moest hem dankbaar zijn, omdat hij me uit Ali's klauwen had bevrijd. Ik schaamde me en had het gevoel dat ik nergens heen kon. Na een paar maanden stortte ik in. Ik was zo wanhopig dat ik huilend mijn moeder opbelde. "Mama, ik zit in de shit", zei ik. Alles biechtte ik op, al was ik doodsbang dat mijn ouders teleurgesteld in me zouden zijn. Maar mijn vader zei: "Ik vind het erg voor mezelf, maar voor jou vind ik het veel erger. Dankzij hun hulp heb ik mijn leven weer een beetje op orde gekregen. Zij zijn mijn redding geweest. Ik was toen bijna eenentwintig en moest een uitkering aanvragen en

schuldhulpverlening vanwege de vijftienduizend euro aan schulden. Ik zocht psychische hulp, want ik zat zo diep in de ellende dat ik in staat was om mezelf voor een trein te gooien.

Ik begon met deeltijdtherapie, maar het ging niet beter met me en ik werd opgenomen in een kliniek. Daar heb ik enkele maanden therapie gevolgd. Ook toen hebben mijn ouders mij enorm geholpen. Ik heb hen nooit iets verweten. Ze hebben van mij niets te horen gekregen over de situatie, waardoor ze nooit de kans hebben gekregen om in te grijpen. Stapje voor stapje ging ik vooruit en kreeg wat zelfvertrouwen terug. Uiteindelijk had ik voldoende kracht om bij Rik weg te gaan. Daarna ontmoette ik mijn huidige vriend. Met hem ervaar ik nu hoe heerlijk het is om samen te strijden, wij tegen 'de rest van de wereld'.

Hij loopt nog vrij rond

Ik doe geen aangifte tegen Ali omdat ik mezelf niet in gevaar wil brengen. De straf zou minimaal zijn omdat hij nooit geweld tegen me heeft gebruikt. Dan is hij zo weer vrij en pakt hij me. Nu loopt hij ook vrij rond, maar weet hij in elk geval niet waar ik woon. Aangezien Ali vlak bij mijn ouders woont, heb ik hen de afgelopen jaren niet vaak bezocht. Ze komen af en toe naar mij.

Jarenlang dacht ik dat alles mijn eigen schuld was. Door mijn normen en waarden, die me verplichtten om mensen te helpen ten koste van mezelf. Ik dacht dat ik een spannend leventje leidde, maar had totaal niet in de gaten hoe er van me geprofitteerd werd. Ik werd onder druk gezet. Ze lieten me geloven dat het leven van de kinderen van mij afhing. Ik werd in een bepaalde richting geduwd, maar had het idee dat ik elk stapje zelf nam. Dat deed ik ook, maar alleen omdat ik geen andere uitweg zag. Je krijgt pas in de gaten hoe je gemanipuleerd bent als je weg wilt. Dan keert dat wereldje waarin je verzeild bent geraakt zich tegen je. Met bedreigingen, en zelfs met knuppels, verkrachting en grof geweld. ■

Ben je geraakt door het verhaal van Morgan en wil je reageren? Mail dan o.v.v. '1201 Morgan' naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen persoonlijke verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.